

Programa

- 1. Tonades Vol. IV**
"Ball del vano i del ram"
"Ratolinesa"
"Ball de garlandes"
"Ball de Sant Farriol i bolangera"
"El cant dels ocells"
"Ball pla i l'esquerrana"
J. Nin-Culmell
(1908/2004)
- 2. Goyescas**
"Quejas, o la maja y el ruiseñor"
Enric Granados
(1867/1916)
- 3. Quatre peces espanyoles**
"Habanera"
Gaspar Cassadó
(1897/1966)
- 4. Les Fulles de l'Arbre Celestial**
"Homenage a Ramon Llull" - Peça II
Josep Soler
(1935)
- 5. Danzas al estilo del siglo XIX**
"A la Antigua"
"Interrumpida"
"La Cardenence"
"La Mulata"
Ernesto Lecuona
(1895/1963)
- 6. Danzas afrocubanas**
"La Comparsa"
"Danza Negra"
"La Conga de Medianoche"
Alberto Ginastera
(1916/1983)
- 7. Tres Danzas Argentinas**
"Danza del viejo boyero"
"Danza de la moza donosa"
"Danza del gaucho matrero"

BC Biblioteca
de Catalunya

Concert **Maria Lilia Cano**

Dilluns, 30 de maig de 2016, a les 19:00 h
Arxiu Joan Maragall
(C/Alfons XII, 79, Barcelona)

*Totes les flors/mereixen tenir
una Elegia sense por.*
Joan Pere Gil

Granados: l'hora dels valents¹

Carlos Saura és un director de cinema bastant irritable. Primer per la seva arrogància, i segon, perquè és un detractor del món del doblatge. Això si que no li puc tolerar. Però a n'aquest aragonès, fins i tot se li pot trobar una virtut: fou un obsessionat d'un altre director de cinema, també aragonès, director de *Belle de jour* (1967) i guanyador d'un premi *Oscar*, Luis Buñuel. Amb l'admiració per Buñuel coincidim tots dos. I amb la incorporació de Goya, un altre aragonès, trobem que tots tres foren uns capficats amb la seves respectives feines. Us preguntareu, o no, que *pinta* aquí Goya, Buñuel o Saura, en un concert. Aquest últim creà el film *Goya en Burdeos* (1999). Una cinta rebuscada, analítica, a estones exuberant, desagradable, imponent, fins i tot certa. Del color de la sang i del fang. Granados va tenir una relació artística important amb Goya. D'aquí Goyescas. I no voldria parlar més de Granados, massa s'ha dit i és dirà, només volia *justificar* l'aparició al paper d'aquests dos cineastes i com tinc poc espai i moltes idees, aprofitaré l'espai i deixaré de banda les idees.

Aquest 2016 és l'any dels aniversaris. Hi podem trobar tantes commemoracions, que totes les tendències podran ser satisfetes. Començant per Granados que morí el 1916, el mateix any que Max Reger, Rubén Darío, Henry James, Jack London... és l'Any Ramon Llull- pròxim concert- i no cal dir l'aniversari dels dos germans, Shakespeare i Cervantes, que de ben segur van anar junts a l'escola, seguint la extenuant insistència dels *especialistes mentals*. *Aun aprendo* (1824/1828) és el títol del dibuix de Goya que presideix la portada d'aquest programa. Tots hauríem d'estar contínuament aprenent. Aprenent a callar, a observar, a pensar, a dormir- que no és tant fàcil com sembla- i si calgués a somiar. Aconseguir que el plor somiat traspassi el somni i es converteixi en una realitat, humitejant de veritat, els ulls de la nit rigorosa i puntual com sempre. Un cop, Granados acompanyà, amb la delicadesa i falsa serenor- com la del pianista Wilhelm Kempff- a Shakespeare, que amb la seva veu d'actor de doblatge recità *Sonets* de Cervantes. Potser ha estat un somni d'una nit de primavera. I un últim apunt: Goya era català. Crec que encara segueixo dintre del somni.

Una curiositat: Tant Goya com Buñuel foren sords. Com la societat: tant la sordesa com la ceguesa, són eines covards, les millors aliades de l'esperança. Tal i com s'entén avui dia aquest substantiu.

¹ *La hora de los valientes* (1998) és un film del director Antonio Mercero, on narra l'aventura, per no ser destruït durant la Guerra Civil, de l'autoretrat que es pintà Goya.

La pianista bateja la música que conforma aquest programa amb el nom d'*Homenatges*. Abraça tot un mateix ambient i un alè similar d'expressió. Ens atorga la possibilitat de fer una nova revisió del passat.

Aquest cop no tenia cap mena d'intenció d'explicar la música que sentirem. La Música no s'hauria d'explicar. S'ha de sentir. Escoltem aquests versos: *En un largo paseo/ por tu breve belleza/ me asustaron/ unas manos en silencio*.

Joan Pere Gil Bonfill

María Lilia Cano

Neix a l'Havana, Cuba, el 2 de febrer del 1983. És graduada de Grau Mitjà, a Cuba, en Pedagogia Musical, i al Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona en Interpretació Pianística, amb el professor i concertista Daniel Ligorio.

Al llarg de la seva carrera ha obtingut diversos reconeixements: Entre 1995 i 2000, a l'Havana, en el Concurs Nacional Anual Amadeo Roldán, hi obté cada any el I o el II Premi d'interpretació pianística, a més de diverses mencions a la interpretació de música cubana i llatinoamericana.

- *El 2002, a l'Havana, en el V Festival de Piano Ernesto Lecuona, premi especial a la interpretació.
- *El 2003, a l'Havana, en la Jornada Científica Amadeo Roldán, el I Premi pel treball "*La música desde el punto de vista psicológico y psicofisiológico*".
- *El 2010 a Barcelona, en el Concurs Internacional Arjau, en la IV Categoria, el II Premi d'interpretació pianística.

Ha rebut classes magistrals, dels pianistes Antonio Carbonell (a Cuba), Alexander Braguinsky (al Conservatori Superior de Música del Liceu), Mre Jesús Crespo (a l'ESMUC), Albert Atenelle (a l'Escola de Música de Barcelona), Antonio Sánchez Lucena (al Barcelona Piano Academy), Gerlinde Otto (a l'Acadèmia Franz Liszt de Weimar, Alemanya).

Ha ofert concerts, tan en el seu país d'origen com a Espanya, França i Alemanya. Actualment és professora de piano i assignatures teòric-musicals a l'*Escola Musicactiva Mètode Creatiu per a l'aprenentatge musical de Barcelona*, on també col·labora amb la creació metodològica del projecte des de 2004.